

PERSOONLIJK VERHAAL

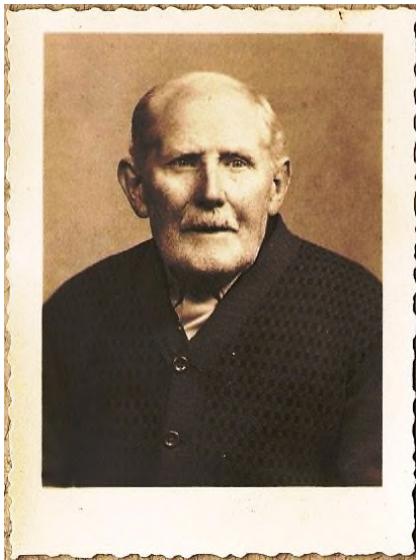
TER NAGEDACHTENIS

een persoonlijk verhaal

Deze rubriek heet 'een persoonlijk verhaal'. Dat is de onderstaande fotoreportage ook, maar de naam van de persoon is onbekend. In een tweedehands boekwinkel vonden wij een oud fotoboekje met de titel 'Ter nagedachtenis', elf bladzijden in een bruin bandje, bij elkaar gehouden door een wit koordje.

Het is het verhaal ter nagedachtenis van de heer NN.

Op de binnenkant van de omslag is een foto geplakt van de heer NN in levende lijve. In een zakje van cellofaan bevindt zich een haarlok.

Alle andere foto's in het album geven chronologisch zijn weg van doodsbed naar graf weer: de opbaring thuis, daarna in het funerarium, de overbrenging per rouwauto van de kist naar de begraafplaats, begeleid door zijn nabestaanden, het neerlaten van de kist in het graf en het afscheid.

Er is in het boekje op geen enkele manier
een naam, een plaats
of een jaartal te achterhalen.
De rouwstoet is zeer klein, slechts drie mensen,
een man en twee vrouwen volgen de auto
en gooien een palmtakje in het graf,
een katholiek gebruik.
Bij het graf duikt ook ineens een vierde persoon
op, een man, die eveneens als laatste groet
een palmtakje in het graf werpt.

Er zijn een aantal zaken die verwijzen naar Vlaams België.

De opbaring op de derde bladzijde zal niet thuis hebben plaatsgevonden, maar in een funerarium, zoals je die in België bij uitvaartondernemingen vindt.

De nummerplaat van de rouwauto bestaat uit zes (rode) cijfers op een witte achtergrond, het systeem dat tussen 1926 en 1953 in België gebruikt werd.

Al kent België alleen gemeentelijke begraafplaatsen, de bevolking was zeker toen bijna geheel katholiek; en dat is ook te zien aan de kruisen op de begraafplaats. Dat het in Belgisch Vlaanderen is, is af te leiden uit de tekst op een grafsteen.

Op de laatste foto is met veel moeite een tekst te zien en deels te ontcijferen: *Rustplaats van Katharina Block 1867 (of 1887) - ????*

Naar schatting is het boekje te dateren rond de veertiger jaren van de 20^e eeuw.

Je bent pas echt dood als je naam niet meer wordt genoemd, wordt vaak gezegd.
Maar hoe is dat als je foto nog bestaat?

Op de vraag of er iemand is die weet wie, waar en wanneer dit is, kwam een reactie van **Patrick van Dievoet**.

Gelet op de kleding van de mensen en de rouwauto had deze uitvaart waarschijnlijk ergens in de jaren vijftig plaats en hoogstwaarschijnlijk in Merksem.

Dit kan afgeleid worden aan de hand van de foto van de rouwkapel.

Wanneer je op Google "begravenis Stan Ockers" intypt, krijg je een foto van deze opgebaarde wielrenner te zien in dezelfde rouwkapel!

Hij overleed in Merksem. De kans is groot dat het hier gaat om het toenmalig mortuarium van Ziekenhuis Jan Palfijn.

In die jaren hadden uitvaartondernemingen nog geen funerarium. Mensen werden thuis opgebaard of in het ziekenhuis.

Het gaat hier om een zogenaamde "burgerlijke begravenis". In de rouwkapel ontbreekt het kruis,

betrokkene is opgebaard zonder rozenkrans en aan de rouwauto is duidelijk de fakkel te zien; teken van vrijzinnigheid.

Het palmtakje mag dan een katholiek gebruik zijn, het werd ook gebruikt bij burgerlijke diensten, zo herinner ik me nog uit mijn jeugdijaren.

Dit soort herinneringsboekjes was in Vlaanderen zeer gangbaar tot begin jaren tachtig. Er waren fotografen die zich hierin specialiseerden.

De foto's werden gemaakt en later op de koffietafel aan de nabestaanden aangeboden; tegen een fikse prijs uiteraard.